

ИВАН ДАВИДКОВ
ВЕЧЕРНИ ОГНЬОВЕ

chitanka.info

Приятно ми е да се разхождам из градския парк вечер, когато са запалили струпаната край алеите пожълтяла шума и димът очертава стволовете на оголелите дървета, а там, където се е издигнал по-високо в небето — самотните гнезда между клоните. Улиците край парка са тъмни, а тук пушекът раздипля своята мътна светлина, сякаш скрита зад облак луна огрява алеите и в този полумрак има нещо тайнствено. Тайнствени ми се струват и силуетите на хората, които се мярват за миг и изчезват между дърветата, размазани от пушека. Огньовете се обаждат един на друг с къси пламъчета, поглъщани от влажните навеища на листопада, и остава да ме обгръща само горчивият дъх на тия призрачни вечерни огнища.

Помня как се разхождах тук в тихите утрини на едва долавящата се в зеленинката на поляните пролет. Пъпките на дърветата се разлистваха над мен с тънко шумолене, сякаш зелените искри, подхвърляни от вятъра, се гонеха от клон на клон. Помня как пееха птиците през летните нощи, как дъждовете събираха дърветата в огромен хор и ги учеха да изпълняват мелодии, композирани от небесните гръмотевици... Всеки отронен лист, който сега изчезваше в димящия огън, носеше тръпка от пролетта, която беше и моя тръпка, носеше една мелодия, чиято сладост беше останала и в моето сърце. Усещах, че нещо съкровено изчезва и от мен в тая вечер на блуждаещите огньове и ме правеше блажен мисълта, че и аз могъл да се слея с горчивия дим на запалената шума — тая смиренна молитва на оголелите дървета — и да изчезна в безкрай, за миг очертал сред клоните тъмно съзвездие от напуснати гнезда.

4 ноември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.